

го направи по рядъ; колми паче, кога пристѣпя къ дѣлу, което е найважно и найнужно отъ всяко друго.»

«Точно тѣй, господине,» отговори овчарь-тъ, «мыслѣ и азъ. Какъ бы трѣбвало да ся приготовѣж, ако бы предлежало да излѣзѣж предъ нѣкой голѣмъ господарь, предъ князь, или предъ царь! кога е това така, но нема предъ Царя на царьове-ты щемъ поискаме да показваме пѣмалко почтеніе? По высоко-то значеніе на това дѣло, людье-ти трѣбвало бы да ходять въ црѣквѣ съ охотѣ и радость, а не отъ еднѣ само длѣжность, и весма бы было желателно, да имѣтъ такѣвъ страхъ да не закѣснѣжтъ отъ црѣквѣ, какъ кога отходятъ на сборъ или на пазаръ.»

Подиръ службѣ-тѣ, Священникъ-тъ, който ся знаеше съ г. Ж... и почиташе го тѣрдѣ много, пристѣпи при него и изъяви му свое-то съжяленіе, че не може да ся воспользова отъ тойзи случай, да поговори съ него; зашто былъ выканъ да иде до болникъ въ село-то, но зашто ся надѣе да ся видять преди да си отыде. При излазенье изъ црѣквѣ г. Ж... го распыта за овчаря, и получи подтѣврженіе, че е чловѣкъ благочестивъ, здравомыслящъ и трудолюбивъ. Кога да ся раздѣлятъ, Попъ-тъ ся обѣща да намине въ колыбѣ-тѣ, кога ся върне отъ болника.

Овчарь-тъ, понеже мысляше, че гость му ся е отбилъ у Попа, отыде си дома съ челядь-тѣ си и закачи по свое-то обыкновеніе да имъ толкува Ка-